

[Borgbjerg.]

det, at af de fire Partier, som Udvalget den Gang forhandlede med, frembød Socialdemokratiet de bedste Betingelser for en Forhandling, der kunde føre til et positivt Resultat, derefter de Konservative, saa Venstre og til sidst de Radikale, som der overhovedet ikke var nogen som helst Mulighed for at komme paa Forhandlingsfod med.

Til Slutning — og dermed skal jeg ogsaa slutte — ønskede det ærede Medlem Hr. Povlsen en Udvalgsforhandling. Jeg kan nu ikke se, hvad Nytte den skal gøre. I det andet høje Ting forlangte man ikke Udvalg. Dér var ogsaa Venstre enigt med de Konservative, de Radikale og Socialdemokraterne om, at Sagen kunde gaa fra første til anden og fra anden til tredje Behandling uden Udvalg. Sagen var gennemdrøftet. Der blev heller ikke i det andet høje Ting fra radikal Side stillet Ændringsforslag eller blot udtalt Ønske om Ændringer.

Hvorfor man nu her i Tinget vil stille sig paa et andet Standpunkt og forlange Udvalg, af Hensyn til to Ændringer, som det ærede Medlem udtalte Ønske om, ved jeg ikke rigtig; de kunde jo have gjort det i Landstinget. Nu indtager de altsaa en anden Holdning end i det andet høje Ting. Vel, det har de Lov til. Men jeg kan ikke se, hvad Nytte det skal være til, undtagen til en unødigt Forsinkelse. Men det er jo saadan, at naar et Parti her i Salen ønsker Udvalgs Nedsættelse, er det ikke Skik at modsætte sig det. Jeg vil ikke anbefale at stemme derfor, for jeg synes, det er ganske overflødig; Sagen har siden 1925 været saa grundigt gennemdrøftet, at Forslaget nu maa være modent til at blive Lov, Tiden er inde til dette kirkelige Udvalgs Nedsættelse og til, at det begynder snarest muligt, netop naar man ønsker et Resultat snarest muligt. Men det er, som sagt, ikke Skik, og jeg vil derfor heller ikke anbefale at stemme imod et saadant Forslag om Nedsættelse af Udvalg.

Men saa vilde det ærede Medlem have to Ændringer vedtaget gennem dette Udvalgsarbejde. For det første vilde det ærede Medlem have vedtaget en Lov om en ændret Valgmaade til Menighedsraadene, altsaa gennemført en stor principiel Forandring af de nuværende Menighedsraad;

det skulde være Betingelsen, før maatte dette kirkepolitiske Udvalg ikke træde i Kraft.

Men dér lader nu det ærede Medlem mere naiv, end han er; det er ikke fuldt Alvor, det er en behagelig Spøg og ikke andet, og for saa vidt behøver det ingen Imødegaaelse. Vi skulde altsaa først give os til at forhandle om at faa Valgordningen til Menighedsraadene forandret i den Retning, det ærede Medlem og hans Parti ønsker det, og maa jeg sige, som jeg heller ikke har noget imod, saa længe vi har statskirkelige Tilstande, men som jeg har meget imod, den Dag vi faar frikirkelige Tilstande, som slet ikke hører hjemme dér — under frikirkelige Tilstande skal selvfølgelig ikke alle, som nu tilhører den danske Folkekirke, de 98 pCt. af den danske Befolkning, være selvskevne Vælgere og opføres uden videre paa Valglisten, i en Frikirke eller Frikirker eller i Frimenigheder skal naturligvis kun de være Vælgere og valgbare, som selv vil være Medlemmer, som selv tilhører og vil tilhøre disse Menigheder eller Organisationer eller samvirkende Menigheder, hvad der nu bliver Tale om, det er klart; men at Spørgsmaalet, om vi skal bevare statskirkelige Tilstande eller gaa over til frikirkelige Tilstande, ikke for Alvor maa drøftes, førend vi har afgjort dette store Princip- og Stridsspørgsmaal, ja det kan ikke være Alvor. En Ændring i den Retning maa det ærede Medlem paa Forhaand vide han ikke kan faa vedtaget; selv om vi stemte for den, vilde et Flertal jo være imod. Det vilde være et alt for tydeligt Forsøg paa kun at spænde Ben for Sagen, saa jeg vil bede det ærede Medlem overhovedet ikke rejse dette Spørgsmaal — ja, han kan naturligvis godt gøre det, og saa kan vi paa nogle Minutter sige, at det stemmer vi ned; det vil jeg være med til, for dette Forslag vilde være en saa tydelig Spænden Ben for Sagen, at man ikke kan tage det alvorligt.

Men saa er der det andet, som det ærede Medlem vilde have, en Tidsbegrænsning. Det kunde da bedre drøftes, men baade den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti og jeg har jo for øvrigt udtalt os meget tydeligt og klart om, at vi ønsker det hurtigst mulige Arbejde. Vi har begge nævnt et Aars Tid eller derom-